

Vážený pan Martin Červíček
policejní prezident České republiky,

Policejní prezidium, Strojnická 27,
170 89 Praha 7 - Holešovice

V Praze, dne 3. listopadu 2013

Věc: žádost o udělení hodnosti

Vážený pane policejní prezidente, milý Martine Červíčku,

Judita Čeřovská zpívala „čas je běžec dlouhým krokem“, a měla pravdu. Také mně ho už větší část uplynula a kdoví, jestli mi už nezatápějí v krematoriu. A to je právě důvod, proč jsem se Vám rozhodla napsat.

Mé mládí patřilo především sportovní gymnastice a dnes snad mohu říci, že po letech tvrdé práce a odříkání si světových radovánek, se dostavily jisté výsledky. Začala jsem přivážet medaile ze všech možných domácích i zahraničních soutěží a své soupeřky tak inspirovala k větší výkonnosti, pozornosti a dokonalosti.

Když se potom ve druhé polovině šedesátých let politická situace v Československu postupně uvolňovala a národ nabýval dojmu, že se začíná blýskat na lepší časy, oslovila mě řada mých přátel s nápadem, abych změnila svůj sportovní oddíl a využila své popularity k propagaci oddílu ministerstva vnitra, tedy Rudé hvězdy. Nemohu říci, že by mě ten návrh hned napoprvé zaujal, ale nakonec jsem přestup uskutečnila a rozhodně jsem toho nelitovala. Získala jsem řadu výborných kamarádů a tréninkové podmínky byly velmi dobré.

Na svůj nový oddíl jsem byla patřičně hrdá a ze všeho nejvíc mě těšilo, že jsem získala hodnost nadporučíka (nadporučice). Nepopírám, že jsem se z této, pro mne tak významné hodnosti, velice radovala, její význam a důležitost jsem pocítila záhy poté, když se mi podařil první dopravní přestupek... Podotýkám, že vskutku jen nepatrný - nějaké to špatné parkování či jízda v protisměru, ale většina kolegů v policejní uniformě měla pro dívčí gymnastiku slabost...

A proto jsem se rozhodla, vážený pane policejní prezidente, že Vás s touto svou žádostí oslovím. Už proto, že jsem měla příležitost Vás osobně poznat při nedávném vyznamenání nejlepších sportovců Olympu, bývalé Rudé hvězdy, a také při sportovních soutěžích OVOV na Strahově.

Za jeden rok ve službách ministerstva vnitra – od podzimu 1967 do podzimu 1968 – jsem pro resort Ministerstva vnitra získala devět zlatých medailí ze světových soutěží (pět zlatých z ME 67 v Amsterdamu a čtyři zlaté z OH 68 v Mexiku), další dvě stříbrné olympijské nepočítám. Miniatury svých zlatých mexických olympijských medailí, které jsem získala bezprostředně po okupaci Československa bratrskými vojsky, které na rozdíl od těch olympijských s nákrční stuhou byly opravdu ze zlata, jsem veřejně předala našim politickým představitelům Pražského jara – Svobodovi, Dubčekovi, Smrkovskému a Černíkovi. Tento upřímně myšlený dárek i skutečnost, že jsem jako

jedna z prvních podepsala manifest Dva tisíce slov a nikdy jej neodvolala, mi však v létech normalizace přinesl značné útrapy.

Když mi v únoru roku 1971 přišel dopis s pozváním k projednání mé další perspektivy od mého mateřského oddílu Rudé hvězdy Strašnice, bláhově jsem se domnívala, že se mi za vzornou reprezentaci dostane zasloužené odměny v podobě nabídky práce trenérky. Bohužel jsem místo odměny za dobře odvedené dílo dostala parádní vyhazov. Na zasedání předsednictva oddílu Rudá hvězda Strašnice jsem byla jednomyslně vyloučena z řad členů této sportovní jednoty. A tak jsem se stala jakousi bezdomovkyní patřící všem a nikomu = Čechoslovákům, Japoncům, Mexičanům, a bůhví komu ještě. Ale ve skutečnosti, nepatřící nikomu. Dokonce ani disidentům, kteří na mne jaksi pozapomněli. Když se používá slogan zůstat sám jak „voják v širém poli“, velmi dobře vím, o čem je řeč.

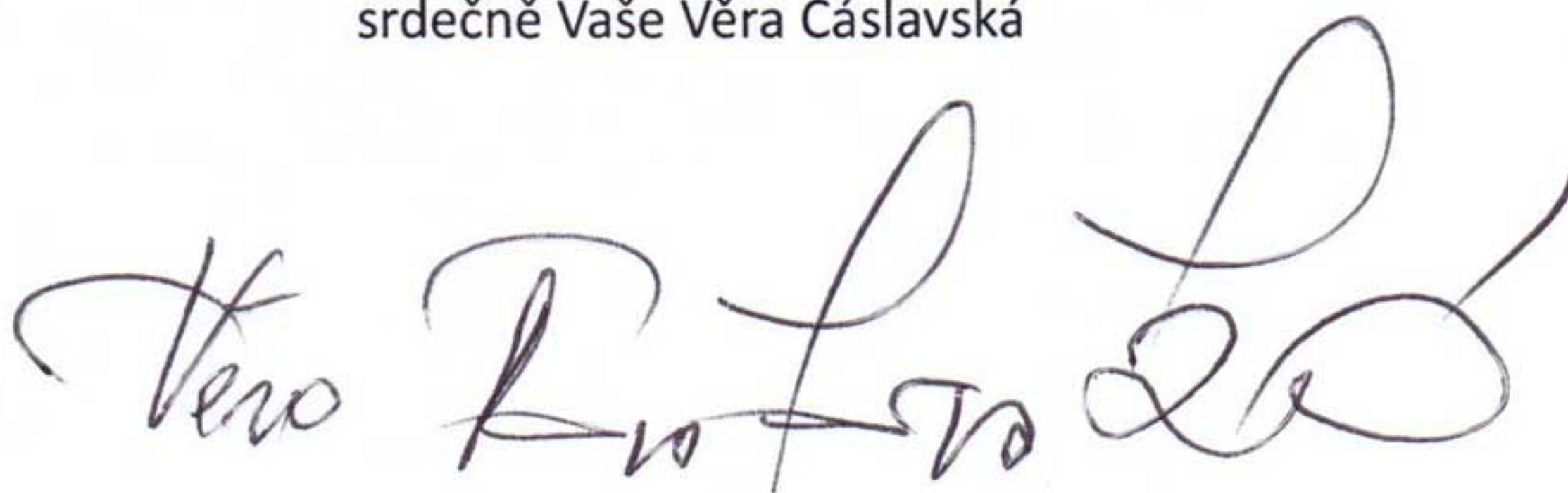
O mém bytí či nebytí i o existenci mé rodiny rozhodlo pár anonymních tváří, těžko uvěřit. Ano, pár anonymních tváří, které mi tehdy při hašebné exekuci v té velké zasedací síni, nenabídli ani židli.

Podobně jistě dopadlo mnoho našich spoluobčanů, ale valná většina již byla dávno rehabilitována, mnozí oceněni, já jsem se ničeho takového nedočkala. Je možné, že po mé smrti mě resort vnitra vezme na milost a možná budu i povýšena, ale o to příliš nestojím. Rozhodně by mne nepotěšilo, až budu odpočívát „kdesi“ v pokoji, by mne ze zaslouženého odpočinku budil Karel Kryl se svým neznámým vojínem, kterému se na hrobě mrouskají kočky a papaláši v kravatách roní falešné slzy.

A tak Vám, vážený pane policejní prezidente Červíčku, zpříma a hrdě navrhuji, zasadte se, aby mi byla vrácena policejní uniforma, o kterou mě komunisti připravili. Myslím, že nebýt těch zpropadených normalizačních let, mohla jsem dnes, coby sedminásobná olympijská vítězka a nositelka Řádu republiky, se těšit funkcí majora, neodmítla bych však hodnost vyšší. A ani k tomu odpovídající důchod!

Tak s tím, vážený pane policejní prezidente, rychle něco udělejte, dokud je čas. Těším se na Vaši odpověď,

srdečně Vaše Věra Čáslavská

A handwritten signature in dark ink, reading 'Věra Čáslavská'. The signature is written in a cursive, flowing style with large, connected loops for the letters.